

[Erlendsson.]

Det er der ikke i dag. I dag er psykiatriske hospitaler behandlingsinstitutioner ligesom enhver anden behandlingsinstitution. Derfor er det urimeligt at fortsætte en lovgivning på det plan, at de stadig skal betragtes som plejehospitaler, når de dog, hvad udviklingen måske har medført, er blevet hospitaler på samme måde som de hospitaler, der behandler somatiske lidelser.

Det var ud fra den betragtning, jeg kom med mine indvendinger om denne stærkt tidsbegrænsede periode. Jeg mener ikke, at der er nogen grund til at opretholde en sådan ordening, netop fordi der er kommet disse store forbedringer med hensyn til behandlingen af de sindslidende. Derfor talte jeg også om en diskriminering i forhold til folk med andre sygdomme.

Karen Thurøe Hansen (KF):

Jeg kan tilslutte mig hr. Erlendssons bemærkninger med hensyn til, at psykiatriske hospitaler efterhånden mere er behandlingshjem, end de er plejehjem.

Må jeg til indenrigsministeren sige, at det er fuldstændig rigtigt, at vi ikke har gjort ophævelser før. Det, der i øjeblikket med hensyn til lovforslaget medfører, at vi gør indsigtelse, er det, at ministeren bemyndiges til at fastsætte beløbet. Vi er imod disse bemyndigelser; derfor indsigelsen.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Det var dér, hunden lå begravet. Men dér kan jeg gøre opmærksom på, at det bliver i nøje overensstemmelse med socialministeren.

Til hr. Erlendsson: Netop på grund af de forbedrede muligheder har vi sat grænsen til 9 måneder, sådan at der skal være forskel. Der er større muligheder, mener vi, på dette område. Det er lægelig erfaring, det er lægelig indstilling hos dem, der har arbejdet med psykiatri igennem en menneskealder.

Ritta Ahm (KrF):

Jeg vil gerne bede indenrigsministeren høre efter, hvad jeg sagde før, og hvad mit spørgsmål gik ud på. Jeg var klar over, at mit spørgsmål faldt en lille smule uden for selve lovforslagets rammer, men alligevel havde det en sammenhæng.

Jeg vil gerne have at vide, efter hvilke

kriterier man tildeler disse lomme penge. Hvis ikke jeg kan få det at vide inden for dette lovforslags rammer, så kan jeg naturligvis stille spørgsmålet i kommunaludvalget på anden måde.

(Kort bemærkning).

Erlendsson (FP):

Jeg tror, man skal se den psykiatriske sagkunds kabs tilfredshed — eller consensus, hvordan man skal sige det — med dette forslag om udvidelse af tiden fra 6 til 9 måneder som en tilfredshed med, en anerkendelse af, at man nærmer sig de tilstande, der gælder for de somatiske sygehuse.

Nu er det jo sikkert også indenrigsministeren bekendt, at trafikskadede kan have meget lange ophold på hospitaler, og det er også bekendt, at de kirurgiske behandlingsmuligheder har gjort meget store fremskridt i de senere år. Alligevel kan ministeren vel ikke forlange, at man på grund af fremskridt inden for behandlingen af en bestemt gruppe sygdomme kommer med den konklusion, at så kan man passende begrænse behandlingstiden. Det ville da være urimeligt.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg skal ikke fortsætte en lægelig diskussion, men sige til fru Ritta Ahm, at jeg behøver i og for sig ikke have nogen opfordring til at høre efter fru Ritta Ahm, for det gør jeg altid særdeles intensivt. Må jeg sige med hensyn til lomme pengene, at jeg ikke kan vide alt om detaljer, så man må stille spørgsmålet senere.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om efterløn [af Ebba Strange m. fl.].

(Andre selvstændige forslag nr. LVI. Fremsat 28/1 76).